

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

2. In quæstione de facto Doctorum placita referuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

fit, neque esse potest: potestque se facile continere, ne de creature rationalis æternis malis, qua talibus, delectetur, sed sola exercitii illius honestate absque illa crudelitatis specie amari à Deo efficaciter potest. Denique voluntatis huius efficacis possibilitatem ostendimus ad hominem contra aduersarios, qui voluntatem efficacem exclusionis à regno, & æternæ damnationis rationalis creature in supplicium, & panam peccatorum ante eorum absolutam ab ipso positionem, & prævisionem esse absolutè possibilem, diutius adhuc, diutiusque admittunt.

6. Acquirat vero Arriaga, sectione 2. citata num. 8. in quæstionis explicatione, præfatam voluntatem efficacem exclusionis aliquem à gloria independentem præfatus, & sine ullo respectu ex parte obiecti etiam, ab eius de meritis & re quæstionis præfatis non esse: ceterum, cum ipse quæstionem hanc eodem modo, & sensu intelligendam tractandamque ibidem dicat quæ electio efficax ad gloriam ante absolutè præfata prædestinati merita ab ipso, & Theologis reliquis intelligitur, atque tractatur: ea vero quæstio, cum ab ipso Arriaga, tum à reliquis Theologis tractetur, atque intelligatur tripliciter ex parte obiecti. Primo præfendendo ex parte obiecti à meritis, & omni respectu ad ipsa, & ad solam gloriam collationem, nihil de meritis, aut eorum negatione attendendo, ut donanda prædestinati gloria in executione sit, cui responderet voluntas, seu intentio efficax excludendi hominem à gloria, ipsamque damnandi æternis cruciatibus, præfendendo ab eius demeritis, eorumque negatione, de qua hæcenus egimus: ergo & huc etiam examens deque eius possibilitate, & factò ad quæstionem præfentem spectat, immo vero solo hoc sensu quæstio præfens de præcedencia de factò, aut de possibili voluntatis, seu intentionis efficacis excludendi creaturam rationalem à gloria, eamque æternis cruciatibus addicendi antecederet ad absolutam, & præfata eius demerita, ac subinde ad reprobationem ipsius à gratia efficax, cuius defectu absolutè, certòque peccabit, totum habere potest: siquidem sensu alio de intentione efficax excludendi illam à regno, eamque cruciatibus illis addicendi in pænnim formaliter, & formale supplicium peccatorum non in gloria exclusionem, & dolores illius æternos solum, sed in demerita, & peccata ea voluntas efficaciter ferretur. ut certò videbimus: sed in sensu hoc intentionis efficacis de damnatione æterna rationalis creature, ut damnatio propriè, seu pena, & supplicium electio quo solo ad præfentem quæstionem spectare censet Arriaga. Doctorum sententias videamus, cum de factò, tum de possibili, ut notum postmodum iudicium in utraque quæstione feramus.

CERTAMEN II.

In quæstione de factò Doctorum placita referuntur.

1. IN quæstione de factò eiusmodi intentionem de exclusionem reprobatorum à regno, & æternæ ipsorum damnatione ob peccata pro posteriori natura ab eis admittenda, ac subinde ut pena (damni tamen, non sensus) & supplicium in hæc ostensionis iustitiæ suæ efficaciter pro priori ad absolutam demerita intentionem, efficacem quidem illam admittunt Dominicani aliquot Thomistæ. Bannez x.p. quæstione 23. articulo 3. dub. 2. vbi & Zamel. Alvarez de auxili. d. 77. §. 5. proponendum est quæstio, teste Ioan. Præpositio ad citatum articulum, & d. 10. apud Heriz d. 33. c. 1. à numero 4. in quem relatis eius quinque conclusionibus non immerito inueniatur ipse, & Arriaga. Prima enim eius conclusio est: *Dari in Deo voluntatem positivam absolutam excludendi reprobos à regno, ante ipsorum peccata absolutè posita, & præfata: intelligit autem efficacem ordine intentionis absolutæ intentioni efficaci dandi gloriam prædestinatam*

Christoph. de Ortega de Deo vno, Tomus II.

tis ante eorum merita absolute præfata, ab ipso, & asseclis asserere omnino aduersam: illi vero conclusioni primæ quinta hæc eiusdem contradicit: *Reprobationem quantum ad ultimum eius effectum, seu exclusionem à regno, & punitionem causam necessariam ex parte reprobi habere peccatum, siue originale, siue actuale absolutum eius à Deo præsum: ut nisi eo præfuso aliquem, non solum executum, iuxta fidei dogma, sed neque intentum possit absolute, & efficaciter ex panis illos velle punire: verba Alvarez. his suis conclusionibus propemodum ipsa sunt: ipsissimæ vero sententiæ sibi contradicentium conclusionum. Primæ autem conclusioni præter Thomistæ datos expressè assentiuntur Durandus, in 1. d. 40. quæst. 2. num. 6. Duchard. d. 41. articulo 3. quæstione 1. Gonzalez Albelda ad articulum citatum, vbi discalceatus cursus Carmelitus tract. 5. d. 8. Ioan. à Sancto Thoma d. 10. articulo 1. Horum sententiæ, ex aliis tamen principis vnus ex nostris accessit, Granados 1. p. tract. 6. d. 2. satis fusè, & tract. 8. d. vn. sect. 7. ex parte etiam Corduba. 1. quæstionum quæst. 56. notat. Scoti præceptoris signa in negotio reprobationis sequuntur: nisi quod in eorum primo ante absoluta opera, ac demerita reprobi docet Deum decreuisse positivè illum à regno excludere, non autem pena sensu punire.*

2. Falsius ad citat. quæstionem 23. articulo 3. numero 3. ut essentiam explicet reprobationis, tot intellectus, & voluntatis Dei actus recenset, ut rem potius confundat, quam expediat: pauculis enim explicatione reperit, atque ad ferendam sententiam mens expedior, ut ex dictis claret numero vero 6. ait, in primo signo, quo ante præfata merita prædestinati gloriam efficaciter voluit, non negativè solum, sed positivè etiam se habuisse erga reprobos Deum volendo scilicet, etsi non ita efficaciter illis gloriam. Notat verbò numero 10. contra Durandum non esse pro illo signo voluntatem efficacem: immò neque absolutam excludendi eos à gloria ne voluntati absolutæ de ipsorum salute aduersetur, suæque pietati deficiat, sed solum excludendi illos ab electione efficax ad gloriam, eamque voluntati negandi infallibiliter gloriam necessario docet præcedere, atque voluntati negandi media efficacia, & infallibilia ad gloriam consequutionem. Hanc verò doctrinam tanquam Scoti abstrusam mentem, à seque in apertum deducam venditat ex 1. sententiæ d. 41. q. 1. §. sed dici potest, & sub quæstionis finem, vbi voluntati illi positivè exclusionis reprobi à regno, efficacique voluntati ad illud videtur problematicè saltem, & tanquam probabili sibi sententiæ assentiri: quod posset fortius confirmare Falsius ex §. præfati alter quæstionis eiusdem. Ceterum pro signo illo antecedente demerita absoluta reprobi nihil Deum positivè circa eius à gloria exclusionem voluntate sua agere ex Scoti mente, & sententiæ contors interpretum, & scholæ suæ Doctorum sententiæ est: quin ex memoratis eius textibus mens eius in oppositum petrahi possit, aut induci: in eis quippe diluendi argumenta sibi opposita non vnam solum esse viam ostendit, sed multiplicem, nec eam tantum, quæ ex doctrina decisionis suæ ad quæstionem, & difficultatem, quam ex instituto versat aperitur: sed de mente Scoti rigide agemus numero proximo, in Falsi vero nostri doctrina displicent nonnulla. Primum, quod ad idem signum voluntatis diuinæ reprobationem, eiusque initium, & prædestinationem aliorum, ipsiusque initium censet pertinere (in quo & Theologi alij peccarunt) cum tamen certum, ac de se constans sit reprobationem reprobationem, & prædestinationem: immò vnius prædestinationem, ac prædestinationem alterius dispartit se habere: quare neque utrumque initium, idem esse potest, tamen eodem modo in omnium reprobationum singularium reprobationum decretis, & in reprobatione vniuersali, sicuti, & in decretis prædestinationibus vniuersali, atque omnium prædestinationum, dum de speciali in aliquorum, siue reprobatione, siue prædestinatione disponenda, ordine ex scriptura, & Patribus non constituit, censendum prudenti, & cordato Theologo sit: displicet secundo positiva illa voluntas antecedens, & decretum non eligendi efficaciter reprobum ad gloriam, quia omnino superfluit solaque omissione efficacis voluntatis ex contradictionis liber-

tate quam (Deo adesse ostendimus) reliquæ voluntates ad reprobationem necessariae acque bene procederent. Et quantum ad eius antecedentiam voluntati efficaci denegandi auxilia efficacia, seu media infallibilia ad gloriæ consecutionem actio quo pacto illam docuerit Falsolus, qui cum nostris omnibus voluntatem conferendi auxilia efficacia prædestinatis ex inefficaci salutis eorum intentione provenire posse constanter etiam affirmat: quare & simili alia inefficaci voluntate non eligendi efficaciter & infallibiliter reprobam ad gloriam possent ei & auxilia efficacia ipsi denegari, & sufficientia tantum conferri.

3. Sed ad Scoti mentem, & sententiam veniamus, quam Vazquez ex eius textu, discipulis, & scholasticis, vel coetaneis, vel vicinioribus palam fecit, docuit ergo Scotus loco citato in primo signo omnibus prædestinatis, reprobatisque propositis, primos elegisse efficaciter ad gloriam, erga secundos mere negativæ, ac pure omisiuæ, quoad electionem ad gloriam, vel ipsorum à gloria exclusionem se habuisse in secundo signo elegisse primos ad gratiam efficacem perseveranter: circa secundos autem etiam in ordine ad gratiam pure negativæ, & omisiuæ se gessisse. In tertio signo præfuisse his permissionem lapsus in mortale perseveranter: ex quo, & ex duabus omissionibus anterioribus electionum ipsorum ad gloriam, & ad gratiam, vidit illos absolute, & perseveranter peccaturos: eiusque negationibus, seu omissionibus, & permissione præfinitione signi tertij eorum reprobationem constituit in quarto signo ex præfinitione præfata peccati perseveranter futuri ita iam à gratia efficaci reprobam reprobatur efficaciter & punitivè à gloria deputatque cruciatibus æternis. Contra verò duobus electionibus efficacibus ad gloriam, & ad gratiam efficacem iam prædestinatum & bene, ac perseveranter operaturum præfuit, præfinitur, & executivè elegit ad gloriam. Sequuntur Scoti Basilius in r. d. 4. t. q. 1. a. 4. & Scotistæ reliqui Corduba excepto. ut vidimus n. r. fine, eius tamen loco Scoto adherent Thome plures memorati à Vazquez, d. 9. c. 1. n. 7. 9. *Scotum sequuntur*, quod suavior ipsi omissionis efficacis ad gloriam erga reprobos eorum meritis anterior quam efficacis voluntas exclusionis ipsorum à gloria visa, & optimo quidè iure, videretur. In hac porro doctrina, & ordine decretorum Scoti plura Vazquez, & alij immerito reprehendunt. Primò negationes & omissiones electionem reprobi duorum signorum puras, quas in Dei voluntate iudicant impossibiles. Ostendimus autem contrariè. 4. de voluntat. d. 4. q. 3. cert. 2. omissiones puras, ac subinde libertatem contradicendi diuinæ voluntati negari non posse, quin & voluntati creatæ ex defectu causæ exemplaris, & diuinæ omni effectui positivæ, nec pure defectivæ, siue effectui defectivæ solum creatæ necessariae, denegentur. Quia in re cavenda aduersariorum fallax æquivocatio est: quod nempe Deus erga absolutas negationes rerum suspensivæ se haberet. Neque enim pura suspensio voluntatis est, eius circa obiecti appositionem libera, ac deliberata omisso: quæ, si essentialis, adhuc partialis obiecti eius voluntas sit, adæquata negationis absolute eiusdem obiecti causa erit, ut læpe ostendimus, ac de se se patet. Sed eo principio dato: cum Scotus signo suo tertio voluntatem permissionem peccati, seu denegandi gratiam efficacem designet: & in quarto signo voluntatem etiam positivam, & efficacem denegandi gloriam reprobo, utriusque negationis voluntatem positivam, & efficacem à quâ absolute censetur designari, tametsi pro anterioribus duobus signis non adsint. Neque enim (ipso Vaz. fatente n. 9.) voluntas positiva necessaria in Deo, ut in suo modo negatio alicuius creati in rebus absolute sit, atque à Deo causetur in omni anteriori signo esse debet, sed satis est, ut sit in postremo, anteriori ad rei absolutam negationem. Id quod absolute verum est, & patet, contra eundem Vazq. n. 10. §. quare, id quod tametsi positivum permissionis decretum pro illis signis prioribus haberi à Deo absolute possit, ut posse haberi Scotus admittit: quia etsi potens ad permissionis decretum, eiusque omissionem pro eis signis prioribus sit, cum tamen ad neutrum pro illis signis sit determinatus Deus, potest pro illis præfinitur se habere, differreque ad ulterius etiam postremum ante negationis absolutam positionem ad illam apponendam voluntatis suæ determinationem.

4. Aliud vero numerus, & ordo signorum nobis displicuit. Primò, quod ad idem ingenuè aperta reprobatio à gloria & efficax electio ad gloriam ante præfinita absolute merita vel reprobam, vel prædestinatorum reuocetur: omnia enim nunc impossibilitate antecedentis electionis prædestinatorum ad gloriam propter merita, & ut coronam donandam (de qua supra) quod ad rem ipsam attinet, negativæ illa reprobatio à gloria: immò, & à gratia efficaci, atque electio efficax tam ad gloriam, quam ad efficacem gratiam omnino disparat, & impertinenter se habent, aut iam nequeunt ad idem prius, & signum naturæ pertinere: ut num. 2. contra Falsolum dicebamus: quia in re magis nobis Falsolus, quam Scotus displicet: quia num. 1. non solum ad idem signum, sed ad eundem actum libitum præpositum electionem prædestinati ad gloriam, seu gratiam efficacem, & positivam reprobi exclusionem docuit pertinere dixi, quod ad rem attinet reprobationis & electionis: quia quod ad denominationem electionis non per alio non ita impertinenter se habent ut vult electio atque alterius non electio, seu reprobatio in Deo esse non debeat, non tamen utraque esse debeat pro eodem naturæ signo, & priori: hoc sensu Patres prædestinationem, cum reprobatione aliorum coniungant, illam electionis nomine vocantes: quorum testimonium Falsolus præfinitur deceptus est, ut de re prædestinationis & reprobationis sententiam illam suam doceret, ad rem autem ipsam ostendimus supra ne prædestinationem quidem cunctorum prædestinatorum in eodem prius, & signo naturæ habitam à Deo fuisse, nec posse, cum quorundam existentia ipsorum prædestinationis, & destinationis, seu electionis ad gloriam necessario antecedens, ac supponenda posterior natura, aliorum prædestinationis, ac destinationis ad gloriam læpe fuerit: quod ipsam de reprobatione, vel positivæ, vel negativæ, seu à gratia efficaci ei, siue à gloria eadem ratione probatur: ergo nequit cunctorum siue ad gratiam efficacem, siue ad gloriam destinationem, & electio, simulium excludere, ut positiva, siue negativa ab alterutra ad idem signum, ac prius naturæ pertinere: secundo displicet tertium illud signum decreti permissionis peccati erga reprobam haberi de facto, quia omniomodo, ac de superfluo positum est, cum enim pro secundo signo Scotico ex negativæ illa reprobationibus & à gratia, & à regno scientiam mediæ destinationis conditionata vel consensus, & regni vel negationis utriusque sub auxiliis prædestinato curis decessit, ac reprobo exposita, vel negativæ voluntate denegandis, ut opus fuit ad prædestinandos quos pro eo signo et omnibus libere ac prudenter prædestinavit, & non prædestinandos, quorum prædestinationem pro eodem etiam signo libere omisit: certe pro eodem fac scientiam potestatis absolute habuit, ut hos non negativæ voluntati positivæ etiam voluntate à gratia efficaci excluderet, ac positivè reprobaret decreto peccati permissionis: si enim libetis habuit scientiam & potestatem, ut positivæ voluntate alios ad efficacem gratiam destinaret, ac prædestinaret: ergo de superfluo, & otiosè tertium illud signum naturæ ad positivam voluntatem, & decretum negationis utriusque voluntatis, seu permissionis peccati inducitur à Scoto, & expectatur: etsi enim ex ea scientia & potestate pro illo secundo signo sibi adiuvante ad determinandum se ad alterutrum pro illo ipso signo non cogere Deus, sed possit determinationem ad posterius alium signum absolute diffinire, aut cum pro illo secundo signo possit absolute determinare ita factum sentire debet in questione de facto, si ex revelatione, aut incommoda Theologico (que hic absint) de suspensione pro illo signo, & dilatione determinationis ad signum posterius nobis consisterit: ne frustra per plura signa factum admittamus, quod per pauciora fieri de facto potest admittatur: immo vero cum positiva prædestinatio aliquorum ad efficacem gratiam pro illo secundo signo, atque non ad efficacem gratiam pro illis signis prioribus, solum præfinita omisso positivæ similis prædestinationis erga reprobos, sed & negativæ (ut iam ex eius doctrina ostendimus) à Scoto admittatur: iam in negatione gratiæ efficacis reprobis determinatio voluntatis diuinæ pro illo secundo signo admittitur: quid ergo obest, ut etiam eiusdem gratiæ efficacis negationem pro eodem signo secundo positivæ determinationis fuerit.

5. Secundo

Secundo decretum hoc permissum peccati, ac subinde signum illud tertium (quod illi decreto concipiendo insitit) ex doctrina Scoti eiusdem impugnatur. Docet enim ex duabus negotiationibus diuinarum decretorum erga gloriam & gratiam efficacem reprobi cuiusque quas in primo, & secundo signo posuit præiudici à Deo lapsum reprobi perseveranter: ergo aut illud tertium signum negatio gratiæ efficacis absoluta supponitur futura: ea enim non supposita nequit lapsus absolute, & permanenter futurus esse, ac præiudici. Inde infero vltius: ergo nequit à Deo concipi postertus natura decretum permissum peccati pro signo tertio; probatur consequentia. Omne decretum de obiecto quouis desiderium illius obiecti, & actuum est: ergo repugnat decretum de obiecto aliquo quod antequam ad ipsum decretum absolute futurum absolute supponitur, atque à Deo præiudicetur. Pater consequentia, quia desiderium omne essentia sua fertur in obiectum suum, ut fiat futurumque sit, quod antequam ad ipsum factum futurumque absolute neque est nec præiudicetur: quis enim quod præhabet atque absolute futurum supponit vltius, & postertus, ut fiat futurumque absolute sit nisi insipienter desideret: pergo. Atqui negatio absoluta auxilij efficacis (quod est obiectum voluntatis, seu decreti permissum peccati omnium, & Scoti scientia) futura absolute est in, & ex secundo signo negatiue reprobationis, seu liberæ omissionis prædeterminationis, & voluntatis conferendi gratiam absolutam reprobo: ergo implicat concipi haberi quæ à Deo pro signo posteriori tertio decretum permissum peccati, seu negationis auxilij efficacis, quæ antequam ex omissione illa libera, seu negatiue reprobatione ab auxilio omni efficaci in secundo, & ex secundo illo signo absolute futura supponitur, atque absolute à Deo præiudicetur. Dices, omissionem illam voluntatis efficacis conferendi reprobo auxilium efficace non esse rigorosam omissionem liberam, ac deliberatam, quare nec reprobationem negatiue pro illo signo habuit. sed solum suspensionem voluntatis conferendi, vel non conferendi auxilium efficace reprobato, ut pro eo signo mere præcise se habeat Deus, determinatione omni libera voluntatis sue, sue postertus, sue negatiue tam circa auxilium efficace, quam circa eius negationem ad tertium nature signum referuat, ut fieri posse n. 3. & 4. dicebamus. Caterum cum ex prouisione pura voluntatis liberæ circa auxilium efficace, eiusque negationem, nequeat negatio auxilij efficacis, quare nec reprobi absolute, & permanenter lapsus adhuc tamquam ex partiali medio aut principio inadæquate deduci, male Scotus docuisset, ex duabus illis præcisionibus tantum negationibus, seu omissionibus prædeterminationis ad gratiam efficacem, & ad gloriam etiam in consortio decreti sui permissum peccati, lapsum reprobi absolute & permanenter futurum deduci atque absolute fore à Deo præiudici, Scoti ergo explorata sententia in duobus primis signis non solum omissionem electionis ad gratiam efficacem, & ad gloriam, sed deliberatam omissionem electionis vtriusque, sine qua nec gratia efficace, nec gloria obtineri consequente possibilitate, & potestate queat; ac proinde reprobationem negatiue in primis illis signis constituitur quare nequit pro eius doctrina easio omisso tantum præcisa pro illis signis tentari. Porro Bassolus, & Scoti omnes ita Scoti præceptoris sententiam referunt, & scilicet ac Thomistæ, quibus eam placuisse retulimus, Pelantius q. 23. citat. a. 7. d. 4. n. 4. & alij apud nostrum Joannem præpositum eadem q. 2. dub. 4. n. 111. §. secunda sententia ubi Scoti sententiam hanc immerito tribuit nostro Soatio. 2. de concilio Dei. c. 5. §. Tertia obiecti occasione & 1. p. lib. 5. de reprobatione c. 5. imo addit Soarium. c. 4. n. 5. admittit positum nolitatem eligendi aliquos ad gloriam, & ad gratiam efficacem antequam ad ipsorum demerita absolute præiudici. Deceptus autem valde deceptus est huiusmodi Soarius constanter docet vbiuis, & ibi Deum ex inefficaci salutis reprobi intentione pro omni signo anteriori ad electionem meliorum sufficientiam tantum pro reprobo, atque eius demerita absolute, eum ad efficaciam media pro eo eligendo absolute liberum, & expeditum esse, cum tamen deliberata omissione anteriore eligendi ipsum ad gratiam efficacem, & ad gloriam, sue negatiue reprobatione (&

multo magis postea nolitatem vtriusque electionis) vtriusque electionis anterioris ad ipsas & demerita reprobi impos absolute & omnino impeditus esset.

CERTAMEN III.

In questione efficaci reprobationis à gloria reprobi de facto conclusio prima.

N Vllum reprobum excludit de facto Deus à gloria voluntate efficaci ante eius demerita absolute præiudici: ac subinde nec ea efficace & antecedent à gloria exclusio, reprobationis eius à gratia efficace causa esse potest ex parte Dei. Ita expresse. S. Thomas. in cap. 8. ad Roman. in ea verba: quos præiudicet & in cap. 9. lect. 2. fine q. 6. de veritate. 2. ad 9. lect. 3. contra gent. c. 16. vbi Ferrar. Caietan. 1. p. q. 23. a. 5. §. ad 4. & fine. 5. Adverte vbi reprobationem à gloria solius iustitiæ actum proprium esse docet, ac reprobi demerita absolute, necessario supponentem. Viguerius. institution. Theologicar. c. 10. §. 8. Catherinus. 2. de prædeterminatione. Orantius. 3. locor. catholic. c. 9. Stapleton. in cap. 9. ad Roman. versu. 10. ex nostratibus (Granado excepto omnes Valerius. 1. p. q. 2. parte poster. de reprobato. pu. 3. Molina ibidem. a. 5. concl. 1. Valq. d. 9. §. 4. §. 5. & 9. Soar. locis citatis. a. 2. de auxil. c. 5. n. 5. & 6. ac lib. 5. c. 2. n. 4. c. 3. concl. 1. c. 6. n. 8. Becanus. 1. p. c. 15. q. 3. concl. & post tract. de prædeterminatione & reprobato. c. 16. q. 1. Bellarminus de gra. & libero arbitrio. 16. §. iam vero 2. de amissione gra. c. 12. Herize cita. d. 33. Lel. sius de prædeterminatione. sect. 6. c. 5. & 6. Petavius c. 1. dogmatum Theologicor. lib. 9. c. 10. Monzæus. 1. de electione ad gloriam sine Ioan. præpositus supra n. 112. Fasolus etiam supra. Ariaga etiam supra subsect. 3. Quiros. t. 2. de Deo vno. tract. 6. d. 17. lect. 2. n. 6. Buicet. de Montoia de prædeterminatione. d. 16. sect. 16. n. 11. & si typorum errore huic nostræ & suæ conclusioni & probationibus suis videatur in terminis aduersus huiusce verba. De facto Deus ad permittendum peccatum originale, & ad permittendum primum peccatum hominis iuste mouetur ex intentione efficiendi ostendendi iustitiam punitivam. Quibus hæc contradictoria immediate subnectit; sed primus præcognoscit peccatum absolute futurum, & dependenter ab hac cognitione vult efficacior ostendere iustitiam punitivam. omissionem ergo typis suis non præponendum verbo mouetur partis primæ ne conclusio tota in terminis implicet, ac probationibus eius ab autoritate subiunctis aperte aduersetur. Pro sua hac & nostra conclusione citat præter reatos patronos Magistrum in 1. d. 40. c. vlt. Aureolum ibi. a. 1. & d. 41. a. 1. & Gregor. ibi. q. vn. a. 2. ad. 4. ac ibidem Heruæum, & Maiorem Henricum quodl. 4. q. 19. quodl. 5. q. 5. quodl. 8. q. 5. Sotum. in c. 9. ad Roman. digressionem de prædeterminatione. pag. 277. Syluestrum in consistorio Driedonem. 1. p. concordie liberi arbitrii. cum prædeterminatione. c. 4. quos & alios à sceleratos d. 15. lect. 16. tertia opinio. ac n. 14. & 15. pro sexta opinione, præ præsentem referet conclusionem, quibus adde Scotum cum tota sua schola, qui licet reprobationem negatiue à gloria peccati reprobi absolute futuritioni, eiusque præiudici naturam anteriorem in Deo admittant, positum vero anteriorem absolute futuritioni, & præiudici fuisse constanter negant: denique cunctis memoratis adde Gamacharum de prædeterminatione. c. 12. §. vltima restat, quæstio. Hacher. 1. p. 4. 23. d. 4. concl. 5. & alios iam memorandos.

2. Porro conclusio hæc de facto cõtra voluntatem efficacem excludendi reprobum à gloria antecedenter ad eius demerita absolute, atque eorum absolutam præiudiciem, & reprobationem à gratia efficace, ex fine ostendenda suæ iustitiæ punitivæ in reprobos, vel præiudici misericordie prædeterminatos, imo ex quouis alio fine ex quo haberi à Deo absolute possit contradictorie decernat. Prima eius probatio ex Theologorum, atque scholarum consensu, & autoritate desumitur. Maxime cum ex eis proximo